

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: SO Maria Pierzycka-Pajak (spr.)

Sędziowie: SO Jolanta Łanowy, SR (del.) G. Ł.

po rozpoznaniu sprawy w dniu 24 lutego 2014 w G.

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie M. T.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej

o odszkodowanie

na skutek zażalenia powódki

od punktu 2 postanowienia Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 21 listopada 2013 sygn. akt IV P 360/13

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie

(-) SR (del.) G. Ł. (-) SO Maria Pierzycka-Pajak (spr.) (-) SO Jolanta Łanowy

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2013 roku, Sąd Rejonowy w Zabrze w punkcie pierwszym umorzył postępowanie, a w punkcie drugim przyznał pełnomocnikowi z urzędu radcy prawnemu J. W. od Skarbu Państwa kwotę 73,80 złotych (w tym 13,80 zł podatek VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.

Zażalenie w przedmiocie kosztów procesu złożył pełnomocnik powódki przydzielony jej z urzędu. W zażaleniu zarzucono Sądowi I instancji obrazę § 11 ust. 1 pkt. 2

w zw. z § 6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Podnosząc ten zarzut skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego postanowienia, poprzez przyznanie radcy prawnemu świadczącego powódce pomoc prawną z urzędu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł wraz z podatkiem VAT.

W uzasadnieniu zażalenia podkreślano, że powódka zmieniła swoje żądanie z pozwu z roszczenia o przywrócenie do pracy na roszczenie odszkodowania w kwocie 5.400 zł.

Tak więc skoro powódka dochodziła zasądzenia odszkodowania na zasadzie art. 56 § 1 k.p.

w wysokości 5.400 zł, należało zastosować stawkę minimalną w sprawach cywilnych i ze stosunku pracy, która przy wartości przedmiotu sporu wynosi 900 zł.

Mając zatem na uwadze powyższe i stosując przepis § 6 pkt. 4 cyt. rozporządzenia, Sąd Rejonowy powinien był przyznać ze Skarbu Państwa koszty zastępstwa procesowego według stawki minimalnej w kwocie 900 zł, powiększone o podatek VAT.

Nadto z ostrożności procesowej, na wypadek nie podzielenia argumentów zażalenia, strona skarżąca wносиła ze względu na nakład pracy pełnomocnika o zmianę zaskarżonego postanowienia, poprzez przyznanie radcy prawnemu kosztów zastępstwa procesowego świadczonego z urzędu w wysokości sześciokrotności stawki minimalnej zgodnie z § 2 ust. 2 wyżej przytaczanego rozporządzenia.

Sąd I instancji rozstrzygając o kosztach zastępstwa procesowego poniesionych przez pełnomocnika powódki w niniejszej sprawie oparł się na § 11 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.). Podążając za jednolitą wykładnią Sądu Najwyższego – Sąd Rejonowy stwierdził, iż roszczenie o przywrócenie do pracy w razie rozwiązania umowy o pracę w drodze wypowiedzenia oraz roszczenie o odszkodowanie są nie tylko alternatywne, ale także ekwiwalentne, oczywiście sobie odpowiadające.

Jest to zatem ten sam rodzaj sprawy, sprowadzający się w istocie do tego samego, niezależnie od zgłoszonego przez pracownika żądania.

Z tej przyczyny wynagrodzenie pełnomocnika powinno być ustalane według tych samych zasad (na tej samej podstawie). Nie uzasadnia zdaniem Sądu I instancji różnicowanie sposobu ustalenia stawki minimalnej w odniesieniu do alternatywnych roszczeń: uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę (o przywrócenie do pracy) i o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem (lub nieuzasadnionego) rozwiązania umowy o pracę również wartość majątkowa roszczeń.

Zgodnie z § 2 ust.1 przedmiotowego rozporządzenia zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, Sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Jak ustalono nakład pracy w niniejszej sprawie niczym nie różnił się od nakładu pracy pełnomocnika w sprawie dotyczącej przywrócenia do pracy, mianowicie w każdej z tych spraw rodzaj i stopień zawłości sprawy oraz wymagany i niezbędny nakład pracy pełnomocnika jest taki sam niezależnie od wybranego przez pracownika lub uwzględnionego przez Sąd Pracy z urzędu alternatywnego roszczenia.

Wreszcie w ocenie Sądu I instancji, nie uzasadniała zróżnicowania sposobu ustalania stawki minimalnej w odniesieniu do roszczeń alternatywnych z art. 56 k.p. również wartość majątkowa roszczeń.

Mianowicie sprawy o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne lub o przywrócenie do pracy są sprawami o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu sporu i wartość przedmiotu zaskarżenia ustala się wg reguł określonych w art. 23¹ k.p.c., zaś odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia od dwóch tygodni do 3 miesięcy.

W konsekwencji wartość przedmiotu sporu ustalona zgodnie z art. 23¹ k.p.c., może być wielokrotnie wyższa od wartości odszkodowania i wobec powyższego z tego punktu widzenia nic nie usprawiedliwia zróżnicowania stawki minimalnej wynagrodzenia pełnomocnika w zależności od tego, czy sprawa dotyczy przywrócenia do pracy, czy też odszkodowania.

Wzmacniając swoją argumentację Sąd I instancji odwołał się dodatkowo do uchwały 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2011 roku, w której przedstawiono takie samo stanowisko.

Z kolei odnosząc się do stanowiska zawartego w zażaleniu o ewentualne przyznanie pełnomocnikowi powódki wyższej stawki, niż minimalna Sąd Rejonowy wskazał, że zasądzając opłatę za czynności pełnomocnika z tytułu zastępstwa procesowego należy brać pod uwagę niezbędny nakład pracy, a także charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia.

Sąd kierując się tymi przesłankami miał na uwadze, że sprawa została ugodowo zakończona już na pierwszym terminie rozprawy, a pełnomocnik powódki sporządził tylko jedno pismo procesowe, wobec czego trudno było uznać w ocenie Sądu I instancji, iż zostały spełnione przesłanki do przyznania pełnomocnikowi powódki wyższej kwoty, niż 60 złotych.

Jednocześnie Sąd Rejonowy wskazał, że podwyższone koszty udzielanej powódce pomocy prawnej wynikające z określonej organizacji pracy pełnomocnika nie mogą uzasadniać przyznania wielokrotności stawki minimalnej, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że kancelaria pełnomocnika mieści się w bliskiej odległości od Sądu Rejonowego w Zabrze.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach, zważył:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny stanu faktycznego, wskazując właściwą podstawę prawną rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego, uzasadniając bardzo szczegółowo motywy, jakie legły u podstaw tego rozstrzygnięcia. Zaskarżone postanowienie znajduje oparcie w obowiązujących przepisach i w pełni zasługuje na aprobatę Sądu Okręgowego.

Sąd I instancji wysokość kosztów zastępstwa procesowego w niniejszej sprawie ustalił w oparciu o § 11 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.), gdzie § 11 ust. 1 reguluje koszt minimalnych stawek za prowadzenie spraw z zakresu umowy o pracę, uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, przywrócenie do pracy lub ustalenie sposobu ustania stosunku pracy na kwotę rzędu 60,00 zł.

Sąd Rejonowy zgodnie z jednolitą wykładnią Sądu Najwyższego w sposób prawidłowy wskazał, iż roszczenie o przywrócenie do pracy w razie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz roszczenie o odszkodowanie są nie tylko alternatywne, ale także ekwiwalentne, oczywiście sobie odpowiadające. Słusznym jest zwrócenie uwagi na fakt, iż w podobny sposób w/w. roszczenia traktuje zarówno prawo materialne, tj. Kodeks Pracy, jak i prawo procesowe, pozwalając nie tylko pracownikowi na dowolny wybór roszczenia, ale także Sądowi na swobodne, a nawet wbrew woli powoda swobodne orzeczenie żądania ekwiwalentnego w stosunku do pierwotnie wybranego żądania (art. 45 § 2 KP, art. 56 § 2 KP, art. 264 § 1 i 2 KP, art. 477¹ § 2 k.p.c.).

Istotna jest w tym przypadku tożsamość podstaw dochodzonych roszczeń, jak również identyczność przesłanek materialno-prawnych. Zważyć należy, iż do ustalenia należą te same okoliczności faktyczne, mając w pamięci, że wysokość odszkodowania nie jest istotą tego rodzaju spraw. Nadto formuła odwołania od wypowiedzenia, czy rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia sprawia, że odwołanie dotyczy również w takim samym stopniu uznania wypowiedzenia za bezskuteczne, przywrócenia do pracy jak i odszkodowania.

Jest to zatem ten sam rodzaj sprawy, sprowadzający się w istocie do tego samego, niezależnie od zgłoszonego przez pracownika żądania.

Mając na uwadze powyższe, stawka minimalna opłat za czynności adwokata lub radcy prawnego powinna być taka sama zarówno w sprawie o przywrócenie do pracy, jak i w sprawie o odszkodowanie z tytułu nieuzasadnionego lub niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę, albo z tytułu niezgodnego z prawem

rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia. Nie mniej ważnym jest, iż w każdej w w/w spraw, nakład pracy pełnomocnika jest taki sam, niezależnie od wybranego roszczenia.

Sąd Okręgowy podziela pogląd Sądu I instancji, iż nie uzasadnia zróżnicowania sposób ustalenia stawki minimalnej w odniesieniu do alternatywnych roszczeń o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenie umowy o pracę (o przywrócenie do pracy) i o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem (lub nieuzasadnionego) rozwiązania umowy o pracę, również wartość majątkowa roszczeń.

Z tego też punktu widzenia nie zachodzą podstawy do różnicowania stawki minimalnej wynagrodzenia w zależności od tego, czy sprawa dotyczy uznania wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne lub przywrócenie do pracy, czy też odszkodowania.

Wreszcie słusznie Sąd I instancji odwołał się do stanowiska Sądu Najwyższego, który podjął uchwałę w składzie 7 Sędziów w dniu 24.02.2011 r., która ma moc zasady prawnej i w której stwierdzono, że podstawę zasądzenia przez Sąd opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 § 1 k.p. w zw. z art. 58 k.p., stanowi stawka minimalna określona w § 12 ust. 1 pkt .1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadzonej z urzędu (por. Uchwała Składu 7 Sędziów SN z 24.02.2011 r. sygn. I PZP 6/10).

W świetle powyższego należy więc uznać, że Sąd Rejonowy orzekając o kosztach zastępstwa procesowego prawidłowo zastosował stawkę określoną w § 11 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych... (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), powiększając ją o kwotę podatku od towarów i usług, a nie stawkę z § 11 ust. 1 pkt. 2 tegoż rozporządzenia.

Jednocześnie Sąd Okręgowy podziela także stanowisko Sądu I instancji, co do braku podstaw do przyznawania ze Skarbu Państwa pełnomocnikowi powódki przydzielonemu jej z urzędu za świadczoną jej pomoc prawną stawki wyższej niż minimalna.

Sąd I instancji uzasadniając to stanowisko w pisemnych motywach swojego rozstrzygnięcia, szczegółowo je zargumentował. Sąd Odwoławczy w pełni podziela tą argumentację i przyjmuje za własną. Dodatkowo można jedynie podnieść, że pełnomocnik powódki zgłaszając wniosek o zwrot kosztów zastępstwa procesowego ograniczył się jedynie do żądania przyznania tych kosztów według norm przepisanych i do zamknięcia rozprawy nie zgłaszał wniosku o przyznanie tych kosztów w wysokości równej wielokrotności stawki minimalnej odwołując się ewentualnie do niezbędnego nakładu pracy, jak i nie wskazując na poniesione dodatkowe wydatki.

(-) SR (del.) G. Ł. (-) SO Maria Pierzycka-Pajak (spr.) (-) SO Jolanta Łanowy

Z/

1. odnotować uzasadnienie postanowienia,

2. odpis postanowienia z uzasadnieniem

doręczyć:

a) pełnomocnikowi powódki na adres kancelarii,

b) pełnomocnikowi pozwanej na adres kancelarii,

3. po nadejściu zwrotek, akta przesłać do Sądu Rejonowego

w Z..

3.03.2014 r. SO M. P.-Pająk